

Μικρὸν ἄρρεν παιδίον, ἄρρεν βρέφος: Ἡ δέϊνα ἔκαμε ἕνα ἀρσενικουδάκι.

ἀρσενικούλλας ὁ, ἀμάρτ. *σερνικούλλας* Πελοπν. (Μάν.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀρσενικούλλι διὰ τῆς καταλ. -ας.

Κόρη με τρόπους ζωηροὺς εἰς ἄρρενας ἀρμόζοντας: Ἡ δέϊνα εἶναι σωστὸς *σερνικούλλας*. Ἐτὸ *σερνικούλλα*, νὰ μὴ μαζώβεται ἀπὸ τὰ παιχνίδια! Συνών. ἀγώρι 4, ἀγώρινα 1, ἀγωροκόριτσο 1, ἀγωροῦ, ἀγώρω 1.

ἀρσενικούλλι τό, ἀμάρτ. *σερνικούλλι* Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός καὶ τῆς καταλ. -ούλλι.

Παιδίον ἄρρεν: Βρίσκουνε ἕνα ἀντρώγενο ποῦ... εἶχανε ἕνα *σερνικούλλι* ἀναθρεφτό (ἐκ παραμυθ.).

ἀρσενικοχόρταρο τό, ἀμάρτ. *σερνικοχόρταρο* Ἰόνιοι Νῆσ. Πελοπν. (Τρίκκ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός καὶ τοῦ οὐσ. χόρταρι.

Τὸ φυτὸν ἀρσενικοβοτάνι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐπάνω σὲ ξεκορφο βουνὸ | μάννα καὶ δυχατέρα δυὸ μαζεύουν τὸν ἀμάραντο | καὶ τὸ *σερνικοχόρταρο*

Τρίκκ. Συνών. ἀρσενικόχορτο. [**]

ἀρσενικόχορτο τό, Ζάκ. *σερνικόχορτο* Πελοπν. (Μάν.) Ἰόνιοι Νῆσ. (Λευκ. κ.ά.) *σιρνικόχορτου* Β.Εὔβ. *σιρν'κουχόρτ'* Στερελλ. (Λοκρ.) *σιρκουχόρτ'* Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός καὶ τοῦ οὐσ. χόρτο.

Ἀρσενικοχόρταρο, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Νὰ φάς *σιρκουχόρτ'* γιὰ νὰ κάμ'ς *σιρκὰ* Αἰτωλ. [**]

ἀρσενικοχωρίζω ἀμάρτ. *σιρκουχωρίζω* Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός καὶ τοῦ ρ. χωρίζω.

Χωρίζω τὰ πρόβατα ποῦ ἔχουν ἀρσενικά ἀρνία ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν θηλυκά διὰ νὰ βόσκουν τὰ πρῶτα εἰς νομὰς με περισσότερον χόρτον, ὥστε νὰ παχυνθοῦν τὰ διὰ πώλησιν ὠρισμένα ἀρνία τῶν ἐνθ' ἄν.: Ἀπουγινῆσανε τὰ πρόβατα, τώρρι θὰ *σιρκουχωρίζω*μι Ἀκαρναν. Τὰ *σιρκουχώρ'*σαν τὰ πρόβατα αὐτόθ.

ἀρσενικοχώρισμα τό, ἀμάρτ. *σιρκουχώρισμα* Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρσενικοχωρίζω.

Ὁ χωρισμὸς τῶν προβάτων με ἀρσενικά ἀρνία ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ ἔχουν θηλυκά. Ἰδ. ἀρσενικοχωρίζω.

ἀρσενικόψαρο τό, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός καὶ τοῦ οὐσ. ψάρι.

Μέγας ἰχθύς τῶν γλυκέων ὑδάτων. [**]

ἀρσενίκω ἡ, ἀμάρτ. *σερνίκω* Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός.

Γυνὴ ἔχουσα τρόπους ἀνδρός, ἀνδροπρεπής. Συνών. ἀρσενικοθήλυκη (ἰδ. ἀρσενικοθήλυκος 2).

ἀρσενικόνω ἀμάρτ. *ἀσερνικόνω* Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσενικός.

Πληροῦμαι κηφῆνων καὶ δὲν παράγω πλεόν μέλι, ἐπὶ τῆς κυψέλης: Ἡ *σερνίκω*σε τὸ σταμνὶ (κυψέλη). Πβ. ἀρσενικεύω (I) 3 καὶ 4.

ἀρσίζης ἐπίθ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. Θήρ. Κέως Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσ. κ.ά.) Ρόδ. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) ἀρσίζης Κύπρ. ἀρσίζης Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Μύκ. ἀρσούζης Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρσούρης Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Θηλ.

ἀρσίζα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. — Γ'Ξενοπ. Κέντρον 126 ἀρσίζ'σσα Λέσβ. ἀρσούζαινα Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Οὐδ. ἀρχίζικο Σίφν.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arsiz*.

1) Θρασύς, ἀναιδής, αὐθάδης Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Αἰν. Μάδυτ.) Κέως Κρήτ. Κύπρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Μύκ. Νίσυρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) Ρόδ. Σίφν. Σῦρ. (Ἐρμούπ.) — Γ'Ξενοπ. ἐνθ' ἄν.: Δὲ βορῶ νὰ *χωνέρω* τὸν ἀρσίζη ἄθροπο Θήρ. Ἀρσίζης εἶναι καὶ δὲ ῥοικῆ ὅ,τι κι ἂνὲ δοῦ λέμε Κρήτ. Παιδὶ ἀρσίζικο Μεσσ. Ἰμέσ οἱ ἀθροῦποι εἴμουσιν ἀρσούζηδοι Λιβύσσ. Ἀρσούζαινα γυναῖκα Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἀρσούζ'κον παιδὶν Τραπ. Χαλδ. Ἀρχίζικα παιδιὰ Σίφν. || Φρ. Ἀς σὸν ἀρσούζ' ἐντροπὴν ἀραεύ'ς; (ἀπὸ τὸν ἀναιδῆ ζητεῖς ἐντροπὴν;) Κοτύωρ. β) Ὁ λέγων ἡ πράττων αἰσχροὶ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά.: Πολὺ ἀρσίζα εἶναι ἡ δέϊνα Ἀπύρανθ. γ) Ἀσελγής Πελοπν. (Καλάβρυτ. κ.ά.) δ) Αἰσχρός, ἐπὶ λόγων καὶ πραγμάτων Θήρ. Θράκ. (Αἰν.) Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μεσσ. κ.ά.) Σῦρ. (Ἐρμούπ.): Λέγει ἀρσίζικα (ἐνν. λόγια) Ἐρμούπ. Μεσσ. Ἐπῆεν τῶι ἔκαμεν ἀρσίζικα (ἐνν. πράγματα. Ἐπὶ συνουσίας) Κύπρ. Ἐκαμέν της ἀρσίζικα αὐτόθ. Τ'ν ἔκαμι ἀρσίζ'κα Αἰν.

2) Οὐδ., ἀτίθασον Κρήτ.: Ἀρσίζικο μουλάρι.

Πβ. ἀρσίζικος.

ἀρσιζιά ἡ, Ρόδ. ἀρσιζὰ Θήρ. ἀρσιζὰ Σύμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσίζης καὶ τῆς καταλ. -ιά.

1) Θρασύτης, ἀναιδέα, αὐθάδεια ἐνθ' ἄν.: Ἐν ἐπῆαν σὰν ἀνθρώποι, μοναχὰ ἐπῆαν με τὴν ἀρσιζὰ Σύμ. Συνών. ἀρσιζλάεμαν, ἀρσιζλίκιν 1. 2) Ἀταξία Ρόδ.

ἀρσιζικόγλωσσα ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσίζικος καὶ τοῦ οὐσ. γλῶσσα.

Γλῶσσα λέγουσα αἰσχροὶ. Συνών. βρομόγλωσσα.

ἀρσιζικογλωσσιά ἡ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσιζικόγλωσσος.

Αἰσχρολογία.

ἀρσιζικόγλωσσος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀρσίζικος καὶ τοῦ οὐσ. γλῶσσα.

Αἰσχρολόγος: Ἀρσιζικόγλωσσος εἶναι καὶ *σιχαίνομαί* τονε.

ἀρσίζικος ἐπίθ. Ἀθῆν. Εὔβ. (Κονίστρ.) Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. — Λεξ. Κομ. Λάουνδ. ἀρσίκους Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀρσίζικος Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ ἀρσίζικο οὐδ. τοῦ ἐπιθ. ἀρσίζης. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τοῦ ἀρσίκους ἀπεβλήθη τὸ ζ κατ' ἄνομ.

1) Ἀρσίζης 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἀρσίζης 1β, ὁ ἰδ., Εὔβ. (Κονίστρ.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Δὲν ντρέπεσαι, ἀρσίζιτσε! Κονίστρ. 3) Ἀρσίζης 1δ, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀρσίζικος λόος Ἀπύρανθ. Λόγια ἀρσίζικα Κονίστρ. Ἀρχίξετε πάλι τ' ἀρσίζικα (ἐνν. λόγια) Κρήτ.

ἀρσιζλάεμαν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀρσουζλάεμαν Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀρσουζλάεμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀρσιζλαεύω.

Ἀρσιζιά 1, ὁ ἰδ.

ἀρσιζλαεύω Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ.) ἀρσουζλαεύω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀρσουζλαεύω Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arsizlanmak*.

Φέρομαι ἀναιδῶς, θρασέως, ἀναισχυντῶ ἐνθ' ἄν.: Πολλὰ ἐρσουζλάεψεν τὸ παιδὶ σ'! Τραπ.

ἀρσιζλίκιν τό, Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ.) ἀρσουζλούκ' Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.) ἀρσουζλούχ' Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.) ἀρσιλ-λίκ-κιν Κύπρ. ἀρσιλ-λίκ-κιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arsizlik*.

1) Θρασύτης, ἀναίδεια, αὐθάδεια, ἀναισχυντία Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Χαλδ.): *Μὲ τ' ἀρ- σουζλούκ'ν ἀτ' ἐσέβεν 'ς σ' ὁσπίτ'* (μὲ τὴν θρασύτητά του εἰσῆλθεν εἰς τὸ σπίτι) Κοτύωρ. Συνών. *ἀρσιζιὰ 1*, *ἀρ- σιζλάεμαν*. β) Αἰσχροῦτης Κύπρ. 2) Λαιμαργία Κύπρ.

ἀρσινάκι τό, Κύπρ. — Λεξ. Βλαστ. 465.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

Εἶδος ροιᾶς μὲ κόκκους μεγάλους εὐχύμους.

ἀρτάκι τό, Σῦρ. (Ἑρμούπ.) *ἀρτάκ' Σάμ.*

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. *ἄρτος*.

1) Μικρὸς ἄρτος φέρων ἐντετυπωμένην τὴν σφραγίδα τοῦ ἄρτου τῆς προσφορᾶς. Τοιοῦτοι ἄρτοι διανέμονται καθ' ὥρισμένας ἐορτὰς Σῦρ. (Ἑρμούπ.) 2) Πληθ., οἱ πέντε ἄρτοι τῆς ἀρτοκλασίας Σάμ. Συνών. *ἀρτόφωμο 1*. (ἰδ. *ἀρτόφωμο 1*).

ἄρταρος ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. *ἄρτος* διὰ τῆς καταλ. - *αρος*.

Μέγας ἄρτος: *Μουρέ, εἶδ' ἄρταρος εἶναι εὐτός!*

ἀρτεμισία ἡ, λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ Ἰταλ. *artemisia*.

Τὸ ξενικὸν φυτόν ἀψίνθιον τὸ ἀργυροῦν (*artemisia argentea*), τοῦ γένους τοῦ ἀψινθίου, τῆς τάξεως τῶν συν- θέτων (*compositae*). [**]

ἀρτένα ἡ, Θήρ. Κρήτ. Μῆλ. Σῦρ. — Λεξ. Μπριγκ. *ἀρτίνα Ζάκ. ἀρτίνας ὁ, Ζάκ. ἀρτένης D'Arcy Thompson Gloss. of greek birds* 27.

Κατὰ GMeyer Neugr. Stud. 4,14 Ἰταλ.

1) Τὸ πτηνὸν πουφφίνος ὁ τεφρὸς (*puffinus cine- reus*) τῆς τάξεως τῶν στεγανοπόδων (*palmipedes*) ἐνθ' ἂν.

β) Μεταφ. γυνὴ ἐκδεδιητημένη Θήρ. 2) Μετων. ἄν- θρωπος ἄπληστος Ζάκ. [**]

ἀρτεντὰ ἐπίρρ. Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. **ἀρτεντὸς* < *ἀρτεῦω*.

Μετὰ φειδοῦς (οἷονεὶ ὡς φειδωλῶς τρώγει τις τὸ προσ- φάγιον): *Ἀρτεντὰ νὰ τρώγῃς τὸ ψωμί.*

ἀρτεῦω Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Δη- μητρ. *ἀρτέγγου* Τσακων. Μέσ. *ἀρτεῦμαι* Θήρ. — Λεξ. Μπριγκ.

Ἐκ μεταπλασμοῦ τοῦ ρ. *ἀρτύνω*.

1) Καρυκεύω φαγητὸν μὲ βούτυρον κττ. Κύθηρ.: *Ἀρ- τεῦομε τὰ μακαρόνια. Τὸ φαεῖ εἶν' ἀρτεμένο.* 2) Δίδω εἰς τινα νὰ φάγῃ ἐν καιρῷ νηστείας φαγητὸν μὴ νηστήσιμον Τσακων. β) Ἐνεργ. καὶ μέσ. τρώγω πασχαλινὰ φαγη- τὰ, καταλύω τὴν νηστείαν, κρεοφαγῶ ἐν ἡμέρᾳ νηστη- σίμῳ Θήρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — Λεξ. Δη- μητρ.: *Σὲ συμβουλεύω ν' ἀρτένης Λεξ. Δημητρ. Ἀρτεῦτηκα ἀπὸ τῆ δρώτῃ μέρᾳ Μάν. Ἀρτεντέρ' εἶσι; (ἀρτυμένος εἶσαι;) Τσακων. Ἀρτεῦθη ὁ ἄρρωστος (ἐδόθη εἰς αὐτὸν ἐν ἀναρ- ρώσῃ ὄντα τροφὴ ἐκ κρέατος) Κύθηρ. || Φρ. Ἀρτεῦτηκε ὁ ἄρρωστος (ἐχειροτέρευσεν ἢ κατάστασός του. Ἡ σημασιο- λογικὴ χρῆσις ἐκ τῆς συνηθείας νὰ δίδουν εἰς τὸν ἀσθε- νῆ λιπαρὰν τροφήν, ὅταν ἐπιδεινωθῇ πλέον ἢ κατάστα- σίς του) Μάν. 3) Ἐχω γεῦσιν καλὴν Πελοπν. (Λακων.) Συνών. *νοστιμίζω*. 4) Τρώγω μετὰ οἰκονομίας ἐπὶ τῷ ἄρτῳ προσφάγιον, οἷον τυρόν, χοίρειον λίπος κττ. Πε- λοπν. (Λακων.)*

Πβ. *ἀρτύνω*.

ἀρτεψία ἡ, Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀρτεῦω*.

Ἀρτυμα, οἷον βούτυρον, ἔλαιον κττ., ὅσον ἀρκεῖ δι' ἐν φαγητόν: *Ἐχομε μία ἀρτεψία.*

ἄρτηκας, ἰδ. *νάρτηκας*.

Ἀρτηνὸς ἐπίθ. Ἡπ. (Πρέβ.)

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἀρτα καὶ τῆς καταλ. - *η νός*.

Ὁ ἐξ Ἀρτης προερχόμενος: *Συκὰ Ἀρτηνῇ* (εἶδος συ- κῆς παραγούσης μεγάλα λευκὰ σῦκα).

ἄρτι ἐπίρρ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κῶς Πόντ. (Νικόπ.) ἄρτε Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Καλαβρ. (Μπόβ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίρρ. *ἄρτι*.

1) Πρὸ ὀλίγου, πρὸ μικροῦ Κῶς Πόντ. (Νικόπ.): *Ἀρτι μοῦ 'λεγες νὰ καὶ τώρα μοῦ τ' ἀρνεῖσαι Κῶς Ἀρτι ἐπῆγεν Νι- κόπ. || Ἄσμ.*

Ἀρτ' ἤλεες πῶς ἤσουνε σὺ δάσκαλος μπροστά μου καὶ τώρ' ἀφίνεις τὸν χορὸ καὶ φεύγεις 'ποκονιά μου

Κῶς. Συνών. *ἄρτι-ἄρτι, ἡ δὲ ἄρτι*. β) Ἡδὴ Ἀπουλ. (Καλημ.): *Ἀρτε εἴκοσι χρόνια ἐν' διαβαμένα*. γ) Τώρα Ἀπουλ. (Καλημ. κ.ά.) Καλαβρ. (Μπόβ.): *Ἀρτε μοῦ κὰν-νει Μπόβ. Ἀρτε εἶμαι μέγα αὐτόθ. Ἀρτε ποῦ τέλω 'βὼ 'ὲ τέλει 'τδεῖνη ('βὼ=ἐγὼ) Καλημ. Τί 'ενὰ κάμω 'βὼ ἄρτε; αὐτόθ. Ἀρτ' ἐν' ὦρα αὐτόθ. || Φρ. Ἀρτ' ἄρτε (εὐθύς ἀμέσως) Ἀπουλ. Συνών. φρ. *ἄρτ' ἄρτενα* (ἰδ. **ἄρτινυν*). δ) Σήμερον Ἀπουλ.: *Ἀρτε πωρὰν (πρωί). Ἀρτε βράν (βράδυ)*. ε) Ἀλλοτε Ἀπουλ.: *Ἀρτε ἀπουτ-τοῦ, ἄρτε ἀπουτσεῖ (ἀπαντοῦ, ἀπεκεῖ). Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Λουκιαν. Νιγρ 4 ἄρτι μὲν ἐλυπούμην... ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ καὶ καταγέλαστα*. 2) Πρότερον, πρὸ Καλαβρ. (Μπόβ.): *Ἀίου μῆνους ἄρτε* (πρὸ δύο μηνῶν).*

ἄρτι-ἄρτι ἐπίρρ. ἀμάρτ. *ἀρτάρτε* Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) *ἀτ-τάρτε* Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.)

Ἀρτι 1, ὁ ἰδ.

***ἄρτινυν** ἐπίρρ. *ἄρτενυ* Ἀπουλ. (Καλημ.) *ἄρτενα* Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τῶν ἀρχ. ἐπίρρ. *ἄρτι* καὶ *νῦν*. Τὸ *ἄρτενα* κατὰ τὰ πολλὰ εἰς - *α* ἐπίρρ.

Τώρα: Φρ. *Ἀρτ' ἄρτενα* (εὐθύς ἀμέσως). Συνών. φρ. *ἄρτ' ἄρτε* (ἰδ. *ἄρτι 1 γ*).

ἀρτιρδίζω Θράκ. (Μάλαρ.) Κρήτ. κ.ά. — Λεξ. Βυζ. *ἀρτιρδίζον* Θράκ. (Μάδυτ.) *ἀτιρδίζω* Κρήτ. *ἀρτιρίζω* Κρήτ. *ἀρτιρίζον* Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Μακεδ. (Γκιουβ. Πάγγ. Φλόρ. Χαλκιδ.) *ἀρτιρίζω* Κρήτ. *ἀρτιρτίν-νου* Λυκ. (Λι- βύσσ.) *τιρδίζω* Μεγίστ. *τιρδίτζω* Σύμ. *τι-τιρδίζω* Ρόδ. *τι-τιρδίζω* Ρόδ. *ἀρταρδῶ* Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) *ἀρτιρῶ* Κύπρ. *ἀρτιρῶ* Ἡπ. *ἀρτιρῶ* Μακεδ. (Βέρ. Βλάστ. Σιάτ.) *ἀρτιρῶ* Μακεδ. (Λακκοβ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *arttırma*.

Α) Μετρ. 1) Αὐξάνω, πολλαπλασιάζω Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἡπ. Θράκ. (Μάδυτ.) Θεσσ. (Ὀλυμπ.) Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. (Βέρ. Γκιουβ. Λακκοβ. Πάγγ. Σιάτ. Φλόρ. Χαλκιδ.) Σύμ.: Ἄσμ.

Ἀν εἶν' ἀπὸ τοὺς δούλους μου λουφὲ νὰ τ' ἀρτιρίζω καὶ ἂν εἶν' ἀπὸ τοὺς σκλάβους μου νὰ τὸν ξελευτερώσω

Φλόρ.

Ἀρτιρίζε μου τὴν ταγὴ σαράντα πέντε χοῦφτες

Χαλκιδ. Συνών. *ἀβγατένω Β 1, ἀβγατίζω Β 1, ἀρ- τουρεῦω, περισσεύω*. 2) Προσφέρω περισσότερα, ὑπερτιμῶ, πλειοδοτῶ ἐν πλειστηριασμῷ Κρήτ. Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Ρόδ. — Λεξ. Βυζ.: *Ἐν τὸν πλειστηριασμὸ βγά- λανε τὰ μοναστηριακὰ καὶ δὰ πάω κ' ἐγὼ ν' ἀρτιρίζω Κρήτ. Ἀρτιρίζα τὸ ἔπκισα το 'πὺν τὸν τελ-λάλην Κύπρ.*